

רע"פ 1648/14 - יעקב יפרח נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 1648/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: יעקב יפרח

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, מיום 17.2.2014, בעפ"ג 5869-09-13, שניתן על-ידי כב' השופטים י' צבן - סג"נ; ר' כרמל; ר' פרידמן-פלדמן

בשם המבקש: עו"ד ארז נוריאלי; עו"ד מוטי לזר

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, (כב' השופטים: י' צבן - סג"נ; ר' כרמל; ר' פרידמן-פלדמן), בעפ"ג 5869-09-13, מיום 17.2.2014, בגדרו התקבל ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום (כב' השופט י' מינטקביץ'), בת"פ 38464-06-10, מיום 15.7.2013.

בד בבד עם הבקשה לרשות ערעור, הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר לריצוי בפועל, שהושת על

עמוד 1

המבקש. בהחלטתי מיום 4.3.2014, הוריתי על עיכוב הביצוע עד למתן החלטה בבקשת רשות הערעור.

רקע והליכים קודמים

2. על פי כתב האישום, תקף המבקש שני חוקרי מע"מ שהגיעו לביתו לצורך עריכת חיפוש, בעת מילוי תפקידם. החוקרים הציגו למבקש צו חיפוש, אך הוא סירב לעריכת החיפוש, קימט את הצו וניסה לדחוף אותו בכוח לפיו של אחד החוקרים. לאחר זאת, שרף המבקש את הצו. בנוסף, איים המבקש על חייהם של החוקרים, במילים ובמעשים. בהכרעת דין, מיום 25.6.2012, הרשיע בית משפט השלום בבית שמש, לאחר ניהול משפט הוכחות, את המבקש, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום: תקיפת עובד ציבור, לפי סעיף 381(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) (מאוחר יותר, במסגרת תיקון מס' 105 לחוק העונשין, הוחלף סעיף זה בסעיף 382א לחוק העונשין); הפרעה לעובד ציבור, לפי סעיף 288א(1) לחוק העונשין; ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין. לאחר זאת, נערך הסדר טיעון בין המבקש לבין המשיבה, לעניין העונש שיוטל על המבקש. ביום 3.9.2012, אישר בית המשפט את הסדר הטיעון, והשית על המבקש את העונשים הבאים: 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל; הפעלת מאסר מותנה למשך 8 חודשים, בחופף לעונש המאסר בפועל; ו-4 חודשי מאסר על תנאי, למשל 3 שנים.

3. בשלב זה, הועבר ייצוגו של המבקש לידי באי-כוחו הנוכחיים, ובאמצעותם ערער המבקש על הכרעת הדין ועל גזר הדין, לבית המשפט המחוזי בירושלים. בהמשך, חזר בו המבקש מן הערעור על הכרעת הדין. אשר לגזר הדין, הסכימה המשיבה כי הסדר הטיעון שנחתם על ידי הצדדים, התבסס על טעות משותפת, שכן למעשה עונש המאסר המותנה לא היה בר הפעלה במועד ביצוע העבירה. לפיכך, הורה בית המשפט המחוזי בפסק דינו מיום 7.2.2013, על ביטול גזר הדין והחזרת הדין לבית משפט השלום. בגזר דין המתוקן, שניתן על ידי בית משפט השלום ביום 15.7.2013, נגזרו על המבקש העונשים הבאים: 7 חודשי מאסר לריצוי בפועל; 3 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים; ותשלום פיצוי לפקח שהותקף, בסך 2,000 ש"ח. זאת, לאחר שבית המשפט שקל לחומרה את חומרת העבירה ואת העבר הפלילי המכביד של המבקש, ולקולה נשקלו נסיבותיו האישיות ומצבו הרפואי.

4. המבקש חזר וערער על חומרת העונש, לבית המשפט המחוזי. הטענות בערעור התמקדו בעיניו הדין שנגרם למבקש; במצבו הרפואי; בנסיבות האירוע; ובמדיניות הענישה בעבירות דומות. בית המשפט המחוזי הדגיש את חומרת העבירות בהן הורשע המבקש, ובתוך כך קבע: "אין להסכין ואין להסכים למציאות בה יושמו עובדי ציבור ללעג ולקלס בעת ביצוע עבודתם וכל שכן יעמדו בפני איומים וחשש לחייהם [...] התנהגותו של המערער [המבקש] באירוע לא ידעה רסן [...] התנהגות פסולה העולה לכדי זילות בשלטון החוק [...] ניסיונות המערער [המבקש] להמחיש את כוונותיו הקטלניות כלפי חוקרי המע"מ מעצימים את אורת הפחד והאיומים שהייתה מנת חלקם". לצד זאת, ציין בית המשפט המחוזי כי ביחס לעבירות בהן הורשע, מעשיו של המבקש מצויים ברף הנמוך, וכי לחוקרים לא נגרמה כל חבלה. לאחר זאת, ובשל מצבו הרפואי של המבקש ועיוות הדין שנגרם לו בשל התמשכות ההליכים נגדו, החליט בית המשפט המחוזי לקבל הערעור במובן זה, שעונש המאסר לריצוי בפועל, אשר הושת על המבקש, יעמוד על 4 חודשים בלבד.

הבקשה לרשות ערעור

5. בבקשה שלפניי, מתבקש בית משפט זה להורות כי עונש המאסר שהושת על המבקש ירוצה בדרך של עבודות שירות. בבקשה נטען, כי היא חורגת מעניינו הפרטי של המבקש. הבקשה מתבססת, בין היתר, על קיומו של

עמוד 2

"מחדל כבד משקל", בכך שבמועד החתימה על הסדר הטיעון הראשון שגו הצדדים בכך שחשבו כי נגד המבקש עומד בתוקפו עונש מאסר על תנאי, כאמור. לטענת המבקש, טעות זו השפיעה על המשך ההליכים, ואילו לא אירעה, עונשו של המבקש היה מסתכם בריצוי מאסר בדרך של עבודות שירות בלבד. עוד נטען, כי נסיבות העבירה אינן חמורות, וכי העבירה בוצעה תחת השפעת תרופות לשיכוך כאבים. בנוסף, חוזר וטוען המבקש, כי נגרם לו עינוי דין עקב השיהוי שחל עד למתן גזר הדין. טענה נוספת העולה מן הבקשה, הינה כי בית המשפט המחוזי שגה בכך שסירב לקבל ראייה חדשה, לאחר שהסתיים הדיון וטרם ניתן פסק הדין. לבסוף נטען, כי במקרים דומים ואף חמורים יותר, הסתפקו בתי המשפט בענישה שאינה כוללת מאסר מאחורי סורג ובריה.

דין והכרעה

6. הבקשה שלפניי מכוונת נגד חומרת העונש שהושת על המבקש. ככלל, בית משפט זה אינו נוהג להתערב במידת העונש במסגרת דיון "בגלגול שלישי", והלכה היא, כי טענות בנוגע לחומרת העונש מקימות עילה למתן רשות ערעור בפני בית משפט זה, רק במקרים של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת (רע"פ 8561/13 פלוני נ' מדינת ישראל (2.4.2014); (רע"פ 319/14 חמו נ' מדינת ישראל (18.3.2014); רע"פ 792/14 סבאג נ' מדינת ישראל (16.3.2014)). בנסיבות המקרה, לא מצאתי כי העונש שהושת על המבקש חורג ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת (השוו: רע"פ 7504/13 אלי נ' מדינת ישראל (22.2.2013); רע"פ 4166/07 מוסא אבריק נ' מדינת ישראל (15.7.2007)).

7. יתר על כן, טענותיו של המבקש הן טענות "ערעוריות" גרידא, וחרף האמור בבקשה, היא עוסקת בענייני הפרטי של המבקש, הא ותו לא. כמו כן, לא מצאתי כי פסק הדין מעלה חשש לעיוות דין כלפי המבקש, או כי מתקיימים שיקולי צדק המצדיקים את התערבותו של בית משפט זה. לפיכך, וכפי שנפסק פעמים רבות, הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות המידה שנקבעו למתן רשות ערעור, ודינה להדחות (רע"פ 1623/14 גבארה נ' מדינת ישראל (1.4.2014); רע"פ 1717/14 ליזרוביץ' נ' מדינת ישראל (30.3.2014); רע"פ 329/14 פושינסקי נ' מדינת ישראל (26.3.2014)).

8. בנוסף, יש לציין כי הערכאות הקודמות כבר נדרשו לטענותיו של המבקש. בית משפט השלום התייחס לבקשה לריצוי העונש בדרך של עבודות שירות, ודחה אותה באומרו "לא ראיתי כי עונש זה הולם את נסיבות הענין, לאור חומרת העבירות אותן ביצע הנאשם [המבקש] עברו המכביד". גם בית המשפט המחוזי קבע, כי "אין מנוס משליחתו של המערער [המבקש] לריצוי עונשו מאחורי סורג ובריה". בכך, מהווה הבקשה שלפניי ניסיון לעריכת "מקצה שיפורים", בעקבות תוצאתם של ההליכים הקודמים. זאת, אף לאחר שבית המשפט המחוזי החליט להקל בעונשו של המבקש. לניסיון מעין זה אין מקום במסגרת בקשה לרשות ערעור, וגם בשל כך, ראיתי לדחות את הבקשה.

9. למעלה מן הצורך, אתייחס בקיצור נמרץ למקצת טענותיו של המבקש. ראשית, בעת הדיון בפני בית המשפט המחוזי, הסכימו הצדדים, כאמור, על ביטול גזר הדין, בנימוק של טעות משותפת שהובילה להסכמה על הסדר הטיעון. בית המשפט התייחס לכך בדבריו, לפיהם "דומה כי עקב שרשרת טעויות הופעל עונש מאסר על תנאי של 8 חודשים, אשר למעשה כבר לא היה תלוי ועומד נגד המערער [המבקש]". מבלי להביע דעה לגבי הסיבה שהביאה לטעויות אלה, נראה כי, על כל פנים, ניתן להן מענה הולם בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, אשר הורה על החזרת הדיון לבית משפט השלום, לשם גזירת עונשו של המבקש. טענותיו של המבקש בהקשר זה, אינן רלוונטיות בשלב

הנוכחי, ואינן מצדיקות מתן רשות ערעור.

10. שנית, נסיבות ביצוע העבירה, ונסיבותיו האישיות של המבקש, עמדו לפני הערכאות הקודמות בבואן לגזור את דינו. כך הדבר, בפרט בנוגע לשיהוי שחל בהגשת כתב האישום, ולמצבו הרפואי של המבקש, אשר הובילו לקבלת הערעור שהגיש המבקש ולהקלה בעונשו על-ידי בית המשפט המחוזי. מנגד, העבירות בהן הורשע המבקש הן חמורות, ובית משפט זה חזר ועמד על כך, כי "מעבר לחומרה הכללית הנודעת לעבירות אלימות, הרי שלאלימות המכוונת כנגד עובדי ציבור נודעת חומרה מיוחדת, מאחר שהן פוגעות פגיעה אנושה גם בערך החברתי הנודע לתפקוד התקין של השירות הציבורי" (ע"פ 4565/13 חאלד נ' מדינת ישראל (4.11.2013)). כך בכלל, וכך בפרט במקרה הנדון, בו הותקפו החוקרים במטרה למנוע מהם למלא את תפקידם. לפיכך, לא מצאתי בטענותיו של המבקש דבר המצדיק הקלה נוספת בעונש שהושת עליו, אשר משקף התחשבות במכלול השיקולים לקולה, מבלי להתעלם מעברו הפלילי המכביד של המבקש.

11. לאור האמור, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

נוכח התוצאה אליה הגעתי, עיכוב הביצוע עליו הוריתי בהחלטתי מיום 4.3.2014, מתבטל בזאת. המבקש יתייצב לריצוי עונשו ביום 28.4.2014, עד לשעה 10:00, בימ"ר ניצן או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון ועותק מהחלטה זו. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336. תשומת לב שירות בתי הסוהר מופנית בזאת למצבו הרפואי של המבקש.

ניתנה היום, ח' בניסן התשע"ד (8.4.2014).

שׁוֹפֵט